

dog taler om dem paa saadan en sur Maade, at man faar det Indtryk, at han alligevel ved sine Udtalelser kommer til at lægge dem for Had. Af en Grund til vil jeg gøre disse Bemærkninger, nemlig fordi han ud af Marcus Rubins udmærkede Artikel i Nationaløkonomisk Tidsskrift drager et enkelt Tal, hvis Berettigelse som Maalestok for de sociale Udgifter Marcus Rubin selv bestrider, frem som det eneste, saaledes at man af denne meget betydelige Artikel faar lige det stik modsatte Indtryk af det, der er det rette.

Jeg skal derfor tillade mig at oplyse lidt om, hvad det er, Marcus Rubin fortæller os i sin Artikel, som nu gentagne Gange har været omtalt her i Tinget. Han oplyser for det første, at Statens sociale Udgifter i egentlig Forstand beløbe sig til 8,3 Mill. Kr. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg tage mig den Frihed at anføre nogle specificerede Oplysninger af denne Artikel. Hr. Rubin oplyser, at de sociale Udgifter, Staten har, ere for det første særlig: Fattigvæsensudgifter 111,309 Kr., Statstilskud til Alderdoms-understøttelser 4,926,266 Kr., Udgift til anerkendte Sygekasser 2,169,090 Kr., Udgift til Arbejderforsikringsraadet 72,620 Kr., Tilskud til Ulykkesforsikring for danske Fiskere 35,000 Kr., Udgift til danske Skibsrederes Forsikringsforening 20,884 Kr., Udgift til Begravelseskassernes Genforsikringsforening 5,000 Kr., Udgift til Hjælpekasserne 401,040 Kr. og til Arbejdsløshedskasserne 586,921 Kr. Disse ere de egentlige sociale Udgifter, som altsaa udgøre for Staten 8,3 Mill. Kr. i Aaret 1909—10. Statens Udgifter vare i dette Aar 120,4 Mill. Kr. og 8,3 Mill. deraf udgøre 6,9 pCt. eller 3 Kr. pr. Individ. Hr. Rubin udbryder — efter min Mening med Rette —, at forholdsvis set er dette ikke saa drabeligt. Altsaa, Hr. Rubin mener, stik imod hvad man kunde faa ud af Finansministerens Referat af hans Artikel, at de sociale Udgifter, Staten har, ikke ere drabelige. Saa siger Hr. Rubin videre, at hvis man vil medregne Statens Udgifter til Folkeskolevæsenet, til Medicinalvæsenet og til Abnormvæsenet, hvilket er uberettiget, fordi en væsentlig Del af disse Udgifter ogsaa kommer de velhavende Samfundslag til gode, saa kommer man dog kun op paa en Udgift for Staten af noget over 20 Mill. Kr. Men han oplyser netop udtrykkelig, at man ikke kan regne saadan, fordi paa Landet anvende de 95 pCt. af hele Befolkningen Folkeskolen. Man kan altsaa ikke regne Statens Tilskud til Folkeskolevæsenet som en social Ud-

gift til de mindre bemidlede Befolkningslag. Men naar man nu alligevel regner det med og gaar ind paa — altsaa alt for højt efter hans Mening — at ansætte Statens samlede aarlige sociale Udgifter til mellem 20 og 22 Mill. Kr., hvem er det saa, siger han, der skal drage Nytte deraf? Hvilke ere de brede Befolkningslag, til Fordel for hvilke de sociale Love skulle virke? Han deler Befolkningen i dem, der have mindst 2,000 Kr. i aarlig Indtægt, og dem, der have under 2,000 Kr. og helt ned. Man kan maaske sige, at Hr. Rubin sætter Grænsen noget højt. Men han forvarer sig selv derimod ved at sige, at han regner kun de Familieforsørgere, som have under 2,000 Kr., idet han regner ugifte voksne Mandspersoner, som have under 2,000 Kr. i aarlig Indtægt, men kun sig selv at sørge for, med til de økonomisk set betryggede Befolkningslag, som ikke kunne antages under nogen Omstændighed at komme til at trænge til social Hjælp. Vil man sige, at det er alligevel højt, maa det naturligvis indrømmes for Landets Vedkommende. Men inde i Byerne, i en By som København, skal man udvise en ganske god Økonomi, naar man som Familieforsørger med under 2,000 Kr. skal kunne skaffe sin Familie en sund Bolig, nærende Kost, hele og rene Klæder, hvad der behøves til at kunne sikre sig mod Nød i Tilfælde af Sygdom, Arbejdsløshed eller andet Uheld, skaffe Børnene en ordentlig Opdragelse og en Smule Hjælp til at komme i Vej samt endelig sikre sin Alderdom ved egen Hjælp. Og alt dette er dog Forpligtelser, som paa hvile en Familieforsørger. Desuden maa man huske, at naar man drager Skellet lige under 2,000 Kr., falde de allerfleste langt, langt under de 2,000 Kr.

Lad os nu følge Hr. Rubin, for det er den eneste Maade, paa hvilken vi kunne faa Tal at holde os til. Han siger saa, at han for at være paa den sikre Side vil regne med, at der er en hel Del, der opgiver deres Skatteindtægt til noget under 2,000 Kr., skønt de maaske have noget over 2,000 Kr., og i den Anledning giver han de økonomisk betryggede Folk et Plus. Men hvilket Resultat kommer han saa til? I Aaret 1911 var Danmarks Indbyggerantal 2,760,000. Af disse hørte kun 490,000 til Familier, hvis Forsørgere havde en Aarsindtægt af mindst 2,000 Kr., og naar vi saa dertil lægge Tallet paa de 22aarige Mænd, som vel have under 2,000 Kr. i Indtægt, men regnes med til Overklassen, fordi de ere ugifte og kun have sig selv at sørge for, saa maa vi lægge 62,000 til, og saa faa vi til Ende-